PAGINA BISERICII

CALENDAR

Adormirea Sfintei ANA

Sfânta Ana este mama Prea Sfintei Fecioare Maria și facem pomenirea ei la nouă ale lunei Septembrie, când facem amintirea și a soțului ei Ioachim. Pentru astăzi biserica amintește numai adormirea ei, lămurind că ea a fost fiica lui Matan, care a avut trei fete: Maria, Savi și Ana. Maria a născut pe Salomi, despre care se pomenește în sfânta Evanghelie ca făcând parte din grupul femeilor care priveau de departe răstignirea și moartea Mântuitorului Hristos. Savi a născut pe Elisabeta, mama sfântului Ioan Botezătorul. In sfârșit sfânta Ana care s'a căsătorit cu sfântul și dreptul Ioachim, a născut pe sfânta Fecioară Maria, pe care însă de mic copil a afierosit-o bisericii ca pe un dar fără prihană. Restul vieții sale, sfânta Ana a petrecut-o cu posturi și cu rugăciuni și faceri de bine la cei lipsiți, săvârșindu-se cu pace la adânci bătrânețe.

C. D.

Primejdii care nu se văd

Lumea a fost înspăimântată de cele ce s'au petrecut în Rusia din punct de vedere bisericesc. Creștinismul și religia însăși au fost proscrise și prigonite cu cea mai mare asprime, pe față și fără nici un fel de îngăduință. Cine îndrăznește acolo să spună că are un fel de credință în Dumnezeu sau în Fiul său Hristos Mântuitorul lumei este scos afară din rândul cetățenilor cu drepturi la oricare din bunurile sau înlesnirile pe care viața de stat, viața organizată le pune la îndemână omului.

Deci sau necredincios și deci om cu toate drepturile, sau credincios și proscris. Aceasta este situația: dureroasă, tragică, dar cel puțin pe față și lămurită.

Împotriva ei, lumea creștină și care vrea să rămână ca atare a reacționat puternic în felurite chipuri, după împrejurări și posibilități, dar tot pe față și lămurit. Stau deci față în față două puteri protivnice, doi dușmani cari se esclud ca idee și se ciocnesc mereu pe terenul faptelor și între care deci nu este și nu poate fi nici un fel de amestec, sau compromis, care să denatureze situațiile sau să le facă nelămurite. Se va vedea cine va învinge. Noi credem în vecnicia Bisericii lui Hristos și deci stăm și luptăm cu încredere, deși primejdiile ce sunt de înfruntat nu au pereche în istoria lumei.

Toate aceste primejdii însă se văd, sunt evidente și deci într'o anumită măsură pot fi și prevenite.

In orice caz, în ce privește Rusia, avem în față un vrăjmaș puternic dar leal față de care ne vom pregăti cu chibzuință, îl vom învinge—negreșit vom învinge.

Altfel stă lucrul însă în acele țări unde sub diferite pretexte creștinismul s'a amestecat cu frământările național-sociale, făurind teorii noua departe sau chiar cu totul protivnice caracterului său inițial și dogmatic, așa precum l-au stabilit sfinții părinți în sinoadele ecumenice și tradiția de două ori milenară a Bisericii creștine.

Ceeace se petrece în special în Germania este concludent. Spicuim din „Le Christinisme sociale" (Iunie 1937) următoarele:

„Ceeace se întâmplă astăzi în Germania este o persecuție în toată regula. Începând dela 14 Mai se semnalează o serie întreagă de arestări și încarcerări de pastori și membri în consiliile bisericești. S'au retras pașapoartele membrilor bisericii confesionale cari voiau să meargă la Conferința universală de la Oxford... Situația este, astfel —spune un tânăr pastor, că astăzi biserica creștină-catolică sau protestantă—este prigonită în Germania ca și în Rusia bolșevică".

Ba mai rău, spunem noi. Fiindcă precum am arătat mai sus, în Rusia situația e limpede: stau față în față două puteri protivnice cari se exclud și cari în vederea luptei ce au de dus și-au luat fiecare în parte măsurile trebuitoare. Dar în Germania? Iată ce declară pastorul Niemoeller, unul din șefii cei mai „energici" ai rezistenței pe care o opune protestantismul german, Bisericii supuse național-socialismului:

„In cursul ultimelor săptămâni—zice Niemoeller—a ultimelor zile și chiar a ultimelor ore, situația Bisericii s'a agravat. Așa numita „renovare" a Bisericii a adus dărâmarea sa. Cine porunceste astăzi în Biserică? Un om într'un minister (Dr. Kerl, ministrul de culte). El are drept mână dreaptă un alt om (secretarul de stat Mun), care înainte de a fi numit a declarat că vrea să iasă din Biserică.

Puterea Bisericii este în mâna unor oameni cari n'au misiune eclesiastică, biserica este lipsită de mijloace materiale și preoții ei sunt întemnițați... Ni s'a interzis până și dreptul de a strânge ofrande, lucru pe care creștinismul încă dela origină l-a revendicat ca un drept. Nicăeri nu se găsește loc pentru ca Biserica evanghelică să trăiască liberă.

„Hitler și-a dat cuvântul solemn că Biserica creștină nu va fi lipsită de drepturile sale și nici stânjenită în activitatea sa. Dacă astfel de lucruri se petrec, cu toate făgăduelile lui, să-i amintim aceste făgăduieli. Dar va folosi aceasta la ceva?"...

Iată prin urmare care este situația Bisericii creștine acolo unde formal nu s'a luat nici o măsură împotriva ei, dar unde în fapt ea este tot așa de primejduită—dacă nu mai mult—decât acolo unde prigoana este pe față și pe temei de principii.

Aceste situații trebue să ne slujească drept învățământ. Felurite vânturi suflă și peste țara noastră. Sunt primejdii cari nu se văd, dar cari sunt reale. Biserica noastră ortodoxă „una sfântă sobornicească și apostolească", are o doctrină care-i stă la temelie, doctrina întemeiată pe Scriptură, pe tradiție și pe experiența atâtor generații, care au slujit-o cu credință. Ea trebue să lucreze numai potrivit cu această doctrină, din care nici „o iotă sau o cirtă" nu trebue să cadă.

Aceasta este porunca vremii. Dacă vom călca-o, rătăcirea de pe urmă va fi mai rea decât cea dintâi.

Pr. C. DRON

SF. SCRIPTURĂ

Matei VIII, 28-34; IX, 1

Ploaia este dorită și așteptată vara spre a întreține vegetația pământului. Când însă este însoțită de furtună îngrozește toată făptura, căci prăpădește tot, acolo unde ea s'a abătut. Pe o vreme de furtună Domnul Hristos cu apostolii treceau marea Tiberiadei. Atât de mare groază se strecurase în inimile apostolilor, încât îi ziseră Domnului: „Nu-ți este grijă că pierim?" Domnul Iisus Hristos, sculându-se a zis mării: „Liniștește-te". Și furtuna a încetat. Apostolii s'au bucurat mult și se întrebau între ei: „Cine-i Acesta că vântul și marea i se supun Lui?"

Groaza era mare în inimile apostolilor, căci ei nu văzuseră în jurul lor de cât binefacerile Domnului față de cei în suferință. Ei înșiși nu experimentaseră puterea Lui pentru ei. Împrejurarea nu le-a fost înlăturată. Le era chiar trebuitoare, pentru a-i oțeli în misiunea lor de mai târziu. Spre a avea curaj în toate împrejurările vieții. „Îndrăzniți! Eu am biruit lumea!" Așa le-a și spus Domnul altă dată. Știau din Scripturile vechi că minuni s'au mai făcut. Nu însă numai prin cuvânt. De aceea mirarea lor era mare.

De cealaltă parte de lac — în țara Gadarenilor — aveau să fie martori însă la o nouă minune. Îndată ce s'au coborît din corabie le-a ieșit înainte un om, care avea duh necurat. Starea acestui om era așa de rea, că tot timpul era chinuit și rătăcia din loc în loc vătămându-se.

Ajuns lângă Domnul Iisus Hristos îi zice: „Ce ai cu noi Iisuse? Să nu ne nimicești! Ai venit prea de vreme!"

Dacă mulțimile de oameni, care se adunau în jurul Domnului Iisus, vedeau în El un om, duhurile necurate, cari stăpâneau pe omul acela, văd în Domnul pe Fiul lui Dumnezeu. Umilința și rugăciunea este cu care se înfățișează Domnului, pentru că se roagă de El zicând: „Trimite-ne în turma de porci". Și Domnul Iisus le-a îngăduit cererea. Turma de porci, ca la două mii, s'a aruncat de pe țărm în mare și s'a înnecat.

Dacă puterea răului stăpânia un singur om la început, în urmă a trecut asupra a 2000 de porci pe care i-a omorît innecându-i în mare. S'a făcut aceasta spre a se arăta cât prețuește un om în fața lui Dumnezeu.

Dar oamenii locului și în special stăpânii porcilor, l-au rugat pe Domnul să plece de la ei. Firește că se socotiau oamenii aceia stingheriți oare cum în treburile lor.

Câți nu se simt stingheriți de învățătura Bisericii în zilele noastre?

Duhul cel rău a pus stăpânire într'o parte a lumii. S'a deslănțuit un război între frații aceleiași nații. Și pentru că învățătura lăsată de Domnul Iisus Hristos lumii, călăuză de mântuire și de pace — prin Biserică — încurcă socotelile unora, afară cu aceasta oprește. Cum altă dată Gadarenii l-au rugat pe Domnul Iisus Hristos să plece de la ei, azi, tot ce amintește despre El și învățătura Lui este distrus. Imaginea Domnului alcătuește azi în Spania și ieri în Rusia ținta atacurilor oamenilor cuprinși de plăcerea de a chinui pe semenii lor, precum era chinuit omul din Gadara Domnul Iisus scoțând duhurile cele rele i-a dat omului aceluia pacea și liniștea. Aceasta însă n'a fost pe placul stăpânilor porcilor. Biserica lui Hristos învață și sfătuește pe toți oamenii ca să lucreze pentru pace și liniște. Aceasta nu-i însă pe placul celor stăpâniți de dorința de îmbogățire — celor stăpâniți de iubirea de argint stăpâni ai uneltelor ucigătoare de oameni. Se țin sfaturi cu aparența dorinței de pace și într'ascuns acești stăpâniți de Mamona urzesc bătătura pânzei celui mai groaznic măcel omenesc.

„Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona. Iar când veți auzi de războaie și svonuri de războaie să nu vă spăimântați. Trebue să fie acestea, dar încă nu este sfârșitul. Se va ridica popor peste popor. Pe alocurea vor fi cutremure de pământ. Și vor fi turburări și foamete. Acestea toate vor fi începuturi ale durerilor. Dar voi băgați de seamă. Iată v'am spus toate dinainte".

Pr. HARALAMBIE POPESCU

Gândurile noastre de vacanță

In antichitate a fost un timp când cugetarea omenească își propusese în mod exagerat ca obiect de studiu universul, lumea fizică, neglijând aproape în întregime ființa omenească. Socrat a restabilit pe om în „centrul universului" și al preocupărilor filosofice. Cunoaște-te pe tine întâi, zicea el și toată lumea din afară îți va apare ca un cadru secundar dar minunuat, în care Dumnezeu te-a așezat să desfășori o viață conștientă și liberă, deosebit de cea a animalelor. O atenție deosebită începe să capete imediat ființa omenească cu toate complexitățile ei lăuntrice. Ce este omul? Ce este viața? Care este scopul ei just? Sunt întrebări cari frământă până și mintea zidarilor în ceasurile de repaus, pe vremea lui Socrat.

Urmăriți de aici înainte istoria și vedeți că atunci când omenirea n'a avut preocupări centrifuge, ci periferice s'a înregistrat viața de instinct și nu de conștiință. Instinctele au țâșnit atunci din subteranele ancestrale ale omului, cu puteri de sălbătăcie suficientă, ca să spargă orice fel de strat ar fi așezat peste ele cultura și civilizația veacului. Vine Hristos din lumea cerului, unde viața morală se desfășoară după o organizație perfectă, aici pe pământ, unde viața creaturei morale a lui Dumnezeu, omul, intrase în anarhie; vine ca să orienteze crângul acestei vieți a omului pe pământ după perspectivele desăvârșirei de sus.

Dela Hristos încoace, de 20 de veacuri, Biserica nu face altceva decât se străduește din răsputeri să mențină permanent fixat în centrul conștiinței scopul omului în lume, așa cum se lămurește el în lumina Evangheliei. Fiecare om este obligat de caracterul lui de ființă morală și dacă este creștin de Biserica lui, să se analizeze pe sine, să se interiorizeze și să-și supravegheze toată viața cea dinlăuntru și din afară, cu conștiința că își împlinește prin asta menirea sa specifică de om. In acest proces de autojudecată creștinul se găsește așezat între două antinomii: deoparte lumea veacului cu oferta ei, dealtă parte împărăția lui Hristos din altă lume, cu poruncile Lui. Deoparte moartea, dealtă parte viața. Cine se oprește la răspântia acestor două antinomii și judecă cu cuget de creștin adevărat, alege și știe ce alege. Cine trece pe lângă această răspântie inconștient și nepăsător, acela nu se cunoaște pe sine, nu-și cunoaște scopul vieții și stăpânul ei, trăiește viața instinctuală și nu sufletească.

Răspunderea morală rămâne însă aceiași înaintea Celui ce a înzestrat pe om cu puterea de a deosebi binele de rău. Ea este cu atât mai mare pentru acei cari au cunoscut adevărul pe calea descoperirii supranaturale prin Hristos. Ea este mai mare încă pentru noi preoții, consacrați în mod extraordinar și aleși de Dumnezeu, ca să fim *„lumina lumii și sarea pământului"*.

Intr'adevăr, preotul a fost socotit în Biserică, ca și în societate un om excepțional, care încă din școală este chemat să ia o atitudine definitivă și conștientă față de viață, de lumea și de veacul în care trăește. Pentru asta nici Dumnezeu nici lumea nu vor îngădui preotului vreodată fără consecințe, această lipsă de atenție și preocupări concentrate și aplicate la axa vieții, fixată pentru veșnicie de Evanghelie în fața conștiinței umane. Iată de ce retragerea, concentrarea, meditația, examenul introspectiv, sunt necesități firești pentru un suflet de creștin, iar pentru un preot ele sunt porunci dela Autoritatea căreia îi slujește, exemplificate pe pământ în timp și în trup omenesc de însuși Dumnezeu.

Energia fizică scade în măsura în care izvorul ei este secat mai mult sau mai puțin lacom de beneficiarul ei. Mai mult, știința însăși a constatat că energia fizică este lipsită de stimulente și de devotament, atunci când ea este întrebuințată în mod mecanic, cu excluderea spiritului personal și original. Niciodată nu s'a consumat mai multă energie fizică și mai puțin spirituală ca azi. Pentru asta s'a ajuns la un uzaj general al omului mașină, cum l-a conceput veacul nostru technic și pentru asta și nevoia repausului, a băilor, a aerului care să regenereze forțele sale fizice. Spre deosebire de ceilalți, opera pe care o împlinește preotul în lume reclamă puterile spirituale din om. Ori energia sufletească are cu totul altă lege de existență și de funcțiune decât cea fizică. Cu cât o pui mai mult la lucru, cu atât sporește mai mult. *„Cu cât mă simt mai slab în trup, cu atât mai tare sunt în duh"*, zice Sf. Pavel. Cum însă energia sufletească nu își are izvorul nici stimulentul în făptura omului, sau în mijlocul lumii, ci în Dumnezeu, atunci când ea slăbește, trebue căutată numai într'o comunicare cât mai tainică și intimă cu Dumnezeu. Sub raportul acesta, noi preoții n'am intrat și nu putem intra în vacanță până la moarte. Dacă vasul de lut în care Dumnezeu a așezat *Darul lui* s'a slăbit și are nevoie de focul soarelui ca să-l întărească acolo pe o plajă la mare, să nu uite preotul că în același timp și în același vas trebue să ardă pururea focul Duhului Sfânt. Pieptul lui trebue să inspire odată cu ozonul muntelui, atmosfera Taborului, iar picioarele lui să nu calce în locurile unde se îngrămădește prea mult lumea cu păcatele ei.

Pentru asta socot că locul de odihnă și de sănătate ca să însemne pentru noi în același timp un loc de reculegere și întărire spirituală să nu fie așezat în mijlocul nomoluiui gălăgios fie la munte fie la mare.

Iar pentru timpul de reculegere și meditație de anul acesta îmi îngădui să propun iubiților frați să încerce un răspuns la două întrebări pe care pare că le-ar fi desemnat însuși degetul lui Dumnezeu pe fruntea veacului: *Unde merge lumea?* Nu cumva merge ea spre un sfârșit apocaliptic după toate semnele care se arată pe orizontul acestei vieți a popoarelor, așa de întunecat, în care lumina pare că se luptă cu întunericul, cu înverșunări decisive? *In ce poziție se găsește preotul Bisericii așezat față de cursul lumii?* Să împărtășim răspunsul nostru, prea veneraţi și iubiți frați, Domnului Hristos și răspunsul nostru să însemne tot mai mulă hotărâre și mai multă râvnă de lucru.

Pr. DUMITRU ROMAN
Ploești.

Sectele, un pericol pentru Stat

I-a fost dat sfintei noastre biserici ca și în timpurile ce le trăim, să aibă, a se lupta cu acele necazuri care, dela început, au încercat să macine temelia de granit a creștinismului ortodox: sectele. Dacă la începutul creștinismului ele se prezentau sub o formă mistică, uneori neștiutoare și pericolul lor se îndrepta exclusiv asupra bisericii, astăzi, mai mult ca oricând, ele au și un substrat politic dubios, care amenință unitatea sufletească a statului nostru și cu ea, însăși existența lui. Nimic nu mă împiedică să afirm că, existența statului este serios primejduită prin tolerarea acestor unelte vrăjmașe, care, sub masca religioasă, injectând serul anti-ortodox, continuă opera de desagragare a statului nostru. Infrățirea lor cu comunismul distructiv este evidentă. Presa cotidiană, în special ziarul „Universul", a semnalat, în lungi și repetate reportagii, acest pericol, făcând atenți pe cei chemati a conduce destinele acestui neam.

Măsurile, însă, întârzie să vină. Germenul distructiv al comunismului se împrăștie prin intermediul apostaților, dela credința străbună, care-și recrutează zilnic aderenți. Spre a se convinge de acest adevăr, gândească-se oricine, că toți sectanții refuză să presteze jurământul pe care orice cetățean, conștient și cu suflet curat, nu ezită să-l facă. Apoi, colpotajul lor abundent și neobosit, colindând până și pe crestele depărtate ale munților, în stânele ciobanilor, acolo, unde se trăește o viață contemplativă și unde o broșură meșteșugit lucrată și dată în dar își găsește efectul, nu dă, oare, de gândit?

Ce-i face de umblă cu atâta perseverență? Și o ultimă întrebare. De unde le dă mâna acestor pseudo-creștini să cutreere sate și orașe și să intreție, prin tipărirea de sute de mii de fituici și de broșuri, pe care, în majoritate, le dau gratuit, un colportaj așa de întens când, se știe cu câtă greutate statul sau biserica tipărește o carte folositoare pentru popor? De unde banii?

Dar, preversitatea lor se invederează și prin fapt, dela o vreme, se văd, pela tribunale și judecătorii, pășind — cu emfază — în fața magistraților, oameni și femei, asistați de câte un avocat fără clientelă, cu formulare tip în mână pentru a le autentifica, ei cer părăsirea cultului ortodox, pentru că vor să fie... fără confesiune. Deci, aconfesionali sau liber cugetători. In realitate, ei sunt adepții vrunei secte, tudoriști, adventiști, sau cum vreți să-i numiți. Venind acasă continuă, nestingheriți, adunările lor „duhovnicești".

Cum *aconfesionali*, când ei țin aceleași adunări pe care, înainte, le știam sub altă denumire? Și de ce mai au nevoe de *cult* când ei sunt, acum, *uber-cugetători?* Se vede, de aici că recurg la acest titlu de *„aconfesionali"*, pentru a se sustrage dela sancțiunile pe care le primea secta din care făceau parte și ai cărei membri sunt în realitate, și acum. Iată perversitatea lor.

Am arătat ca și alții, pericolul. Vreau să vedem ce măsuri înțeleg să ia cei în drept să facă acest lucru, cu un ceas mai de vreme. Noi credem că n'ar fi rău, ca, concomitent cu activitatea pastorală și misionară a preoților, pentru edificarea sufletească a credincioșilor să vie și autoritatea civilă cu care este investită și să aplice fierul roșu, tuturor acelor renegați intransigenți care, sub masca religioasă, subminează temelia statului și a bisericii, prin răspândirea de idei comuniste. Căci să nu se uite că, marea împărăție dela răsărit s'a prăbușit după ce, mai întâi, fusese invadată de peste o sută două zeci de secte, unele mai curioase decât altele, și care au format începutul dezastrului ei moral și imoral".

SPIRIDON NITESCU-RUCAR

Pensionarea preoților

Ca orice chestiune nouă, pensionarea preoților a produs o mare frământare, atât din partea autorităților superioare care s'au străduit a găsi calea cea bună de urmat pentru a împăca lucrurile, cât și din partea preoților pensionari și a titularilor cari i-au înlocuit, fiind desorientați din cauza lipsei unor măsuri hotărite în această privință.

Mai întâi a venit modificarea art. 2, 12 și 16 din legea generală de pensiuni, promulgată prin Monitorul Oficial Nr. 94 din 20 Aprilie 1935, prin care se arăta că preoții pensionari, vor rămânea ca ajutori în parohiile la cari au servit ca parohi.

Apoi Sf. Sinod, în sesiunea care a urmat modificării legii pensiunilor, a hotărît, ca preoții pensionari să aibă legătură cu poporul din parohia la care au servit, fără să lămurească ce fel de legătură; și astfel au început neînțelegeri între pensionar și paroh, care în unele locuri au ajuns în judecată la Consistor.

Sf. Sinod văzând această neînțelegere, în ședința dela 11 Martie 1936 a alcătuit un Regulament, prin care se prevedea ca preotul pensionat să nu facă nici un serviciu în parohie fără voia parohului.

Preoții pensionari care au servit timp îndelungat Biserica, au făcut multe îmbunătățiri în parohie, câștigându-și prin acestea, dragostea și respectul poporului, s'au simțit jigniți și nedreptățiți prin această măsură.

Producându-se, din această cauză nemulțumiri și proteste, regulamentul nu s'a mai pus în aplicare.

Insfârșit, s'a ajuns la constituirea unei comisiuni compusă din doi P. S. Episcopi, secretarul general dela ministerul cultelor și președintele Asociației generale a clerului, care a întocmit un regulament și l-a înaintat Sf. Sinod. Sf. Sinod, în sesiunea extraordinară din luna Februarie a. c., a însărcinat pe P. S. Episcop N. Colan cu facerea raportului. De atunci urmărim zilnic ziarul „Universul" să ne informăm, și până astăzi, n'am aflat nimica bun și încă suntem în așteptare.

In dorința fierbinte ce avem pentru înălțarea Sf. noastre Biserici creștine ortodoxă și pentru pacea și buna înțelegere între preoți, cu tot respectul rugăm autoritățile în drept, să binevoiască a aproba Regulamentul întocmit de comisiunea formată în acest scop, spre a se pune capăt acestei tragedii. Căci este adevărată tragedie să vezi evacuarea pensionarilor din casele parohiale, cum s'a întâmplat cu bătrânul preot Ioan Ștefănescu, fost protoiereu din Galați, cărula poliția i-a aruncat mobila în stradă, spre bucuria și râsul străinilor și a sectanților.

Econ. I. I. BEJAN

VIAȚA RELIGIOASĂ

Aspecte, fapte, constatări

IN AL PATRULEA AN

Cu numărul de față „Pagina Bisericii" a intrat în al patrulea an de apariție.

Pornită într'o vreme când în publicistica bisericească afirmată prin presă, prinsese un curent dăunător de critică negativă, „Pagina Bisericii" și-a fixat cu hotărâre o atitudine constructivă și demnă, care este de altfel însăși atitudinea ziarului „Universul" în mijlocul presei românești. In problemele care au frământat în acest răstimp viața noastră bisericească, „Pagina Bisericii" a publicat cu obiectivitate părerile demn susținute și care aduceau contribuții de interes, ori de unde au venit ele, căutând în felul acesta să servească nu o categorie de oameni, ci, mai presus de toate, instituția, Biserica lui Hristos, în slujba căreia este pusă.

Pilda ei a prins, aducând în scrisul bisericesc un reviriment, care se poate observa astăzi nu numai în colaborarea aleasă ce primim dela condeile cele mai bune din tot cuprinsul țării, dar și în modul cum apar diferitele publicații cu caracter bisericesc, care împlinesc, fiecare în cercul său, o frumoasă operă de apostolat creștin și național.

Pășind acum în al patrulea an, „Pagina Bisericii" merge cu aceeași dorință de a folosi cât mai mult cititorilor atât prin materialul de zidire duhovnicească pe care îl aduce în fiecare săptămână, cât și prin orientările sănătoase ce dă în privința vieții noastre bisericești și naționale.

DIVERSE

D-na Elisabeta Toma Țaciu din București, str. Dionisie 21, a donat Patriarhiei 100.000 lei pentru facerea catapetesmei bisericii românești dela Ierusalim.

I. P. S. Patriarh Miron i-a adus mulțumiri pentru această pioasă danie, eliberându-i un act patriarhal prin care trece pe cucernica donatoare printre ctitorii primelor noastre așezăminte bisericești din Țara Sfântă.

*

In articolul d-lui V. Papacostea „Vechimea seminariilor", apărut în pagina de săptămâna trecută, s'au strecurat unele greșeli de tipar. Astfel, în coloana a patra, în loc de *școala de cadeți* să se citească *școala de candidați*, iar în ultima coloană sus, să se citească: *Acest ciclu superior fusese dela început prevăzut în legiuirile privitoare la Seminar.* (nu... *privitoare la seminarii*, cum a apărut).

*

Precum am arătat și altă dată, posturile de preoți-învățători, creiate în secuime, se găsesc în Arhiepiscopia Sibiului, căreia urmează să i se adreseze orice cerere în această privință.

*

Episcopia Aradului a trimis parohiilor din acea eparhie următoarele dispoziţiuni asupra cântării în biserică:

„Până ce Sf. Sinod nu va lua o hotărîre în cauză nu se poate introduce în biserică fanfara sau alt instrument muzical. Preoțimea va stărui ca atunci când nu cântă corul, să se introducă în biserică la serviciile religioase cântarea unisonă".

Pentru conferințele preoțești de toamnă din eparhia Cetății Albe-Ismail, s'au fixat următoarele subiecte:

1. Educația religioasă a tineretului în cadrele pregătirii premilitare.
2. Doctrina creștină față de comunism.

Cântăreții vor trata subiectul: „Insemnătatea cântării comune în biserică".

*

In zilele de 5—6 și 14—15 August se vor face obișnuitele pelerinagii religioase la Sf. Mănăstire a Bodrogului din eparhia Aradului. Ca și în trecut, aceste pelerinagii vor prilejui impresionante manifestări ploase în jurul acestui Sfț. Altar.

*

Instructivă revistă „Viața ilustrată", care apare la Cluj sub direcțiunea P. S. Episcop N. Colan, cu un material văriat și bogată în ilustrații din țară și din largul lumii, închină în numărul apărut pe luna Iulie c. câteva articole vieții și operei scriitorului *Lucian Blaga*, cu prilejul recepției sale la Academia Română.

*

La Catedrala din Ismail este vacant postul de al II-lea diacon.

CARȚI

Dimitrie G. Ionescu: „Seminarul din Buzău, 1836—1936", 44 pag. Editura Seminarului de istoria Bisericii române dela facultatea de Teologie din București, Nr. 10, București 1937.

STEJIN

Fântâna Sf. Fecioare dela Nazaret.
(Vezi articolul „Scrisori din Țara Sfântă").

Scrisori din Țara Sfântă

de D. IONESCU-BERECHET
Arhitectul Patriarhiei

V

In patru ore mergând cu mașina, ajungi din Ierusalim la marea Galileii și trebue să te grăbești ca nu cumva arșița neîndurată a soarelui să te prindă în pustiul încins al Iudeii.

Trecând pe lângă frumosul nostru cămin, ieșim din Ierusalim și lăsând departe în stânga muntele și biserica „Notre Dame de Montjoie" de unde cruciații au zărit orașul sfânt, începem să coborîm imediat în pustiul ce stăpânește Iudeia. Lăsăm în urmă Bethleemul în care Iacob a visat scara la cer, Ramalah cu vile și grădini, Seiloun (biblicul Silo) și peisagiul devine din ce în ce mai arid. Dealuri rotunjite de vânturi, straturi calcinate de arșiță, ierburi sărace și piatră neagră vulcanică predomină pretutindeni în aceste întinsuri deșolate.

Pitorești pe creste, satele arabe dăinuesc mereu, contopindu-se cu stâncile și sfidând noile așezări evreești, pentru a căror siguranță camioane cu soldați englezi străjuesc șoseaua.

Ce destin dureros a avut poporul evreu, care pierzând pământul câștigat cu lupte, caută acum, lipsiți de vechea lui vitejie, să-l câștige prin bani, arma lor cea nouă. Lan cu lan, parcelă cu parcelă, bolovan cu bolovan, au târguit și au cumpărat; și ar fi cuprins probabil întregul Canaan, dacă arabii prinzând de veste nu ar fi luat măsuri să-și apere țara, care și pentru ei este tot pământ sfânt.

Dus de aceste gânduri, am ajuns la Sihar, la fântâna Samarineencii. Coborim în vale și străbătând biserica grecească neterminată, ne găsim în fața fântânei de piatră, mărturie sfântă a uneia din cele mai mișcătoare scene ale Evangheliei.

Un călugăr bătrân scoate pentru toți cari vin, apă din puțul adânc de 24 metri și în cripta umedă din jurul cercului de piatră, pus pe locul pe care s'a odihnit Dumnezeu, excursioniști gălăgioși și grăbiți, trec, privesc și atunci când pot fotografiază, nefăcând însă nimic pentru a duce cu ei și altceva decât o trecătoare imagine de voiaj. Pentru mine, rămas în urmă, părintele bătrân a lăsat din nou în adânc găleata de lemn pe marginea căreia a agățat acum o subțire lumânare aprinsă. Flacăra fuge în adânc sclipind din ce în ce mai stins, și în tăcerea ce acum a cuprins interiorul nimic nu acoperă sgomotul pe care-l face căderea găleții în adânc. In grai străin, călugărul îmi spune, probabil, scena de atunci, la care și eu gândesc acum.

Ieșim din nou în soarele de afară și lăsând alături mormântul patriarhului Iosif, intrăm pe la picioarele Garizimului în Samaria (Naplouse). Ruine, coloane, capiteluri și ziduri căzute amintesc de vechea cetate căreia i-a urmat Sebastia, unde Salomeia, dansând, a obținut decapitarea Inaintemergătorului.

In mai puțin de o oră ajungem la Cana Galileii unde călugării greci și franciscani se ceartă și acum pe trei din vasele minunei.

Câmpul a început să se îmbrace în verdeață. Păduri de măslini de portocali și de migdali urcă în trepte pe dealurile lucrate de colonești evrei. Atmosfera limpede și aerul cald fac vizibile și cele mai depărtate cute ale terenului și cu cât înaintăm cu atât vârful rotunjit al Taborului apare mai stăpânitor.

Sub stăpânirea lui intrăm în frumosul Nazaret trecând spre biserica Nașterii. Pelerini vin și pleacă, transfigurați după ce s'au închinat în fața grotei unde, rezemat de stâlpul ce se vede și acum, îngerul Gabriel a anunțat Sfintei Fecioare marea bucurie

In cuprinsul aceleiași biserici se găsește grota locuinții și atelierul în care a lucrat Mântuitorul. Urme străvechi, păstrate cu piozitate în pardoselile noi, adeveresc autenticitatea locului, arătând că încă din secolul al II-lea creștinii le-au venerat.

Părăsim Nazaretul, trecând pe lângă fântâna Mariei, care fiind singura dintru început, desigur că de aici cu celelalte femeii a luat apă și Sfânta Fecioară, aducând ulciorul de lut la locuința Ei din apropiere, pe umăr, așa cum îl poartă și acum femeile din Nazaret.

Incepem scoborîșul spre marea Tiberiadei, care se vede în depărtare ca o pânză străvezie.

Așezat la 200 metri sub nivelul mării, rămășiță a unui vechiu cataclism, lacul Ghenizaret este pentru noi locul în jurul căruia Mântuitorul și-a îndeplinit divina-i misiune.

S'au dus vechile orașe strălucite. Blestemul lui Iisus a distrus din temelie Capernaumul și Coraizimul, Betsaida și Magdala Mariei Magdalena. Nimic decât câteva pietre risipite, inscripții trunchiate, sfinte urme de biserici dărâmate.

Vie însă se păstrează atmosfera de vis, liniștitul lac al minunilor, dealurile violete, evocând cu toate ca nimic altceva, alba apariție a Mântuitorului.

Pe valurile lui a umblat, furtuna lui a potolit-o cu'n cuvânt, pe malurile lui verzi a propovăduit fericirile, a înmulțit pâinile și și-a ales apostolii.

La Capernaum, în vechea sinagogă, acum în ruină, a predicat; aici a înviat pe fiica lui Iair și aici în casa lui Petru, sfânta ruină de acum, a locuit Domnul, dând și biruț legiuit.

E atâta limpezime pe dealuri, atâta liniște pe lac, încât toate, ciprii de pe dealul Fericirilor, migdalii din Betsaida, palmierii din Tabgha și stâncile ce se zăresc pe celălalt mal, în țara Gerasienilor, parcă au rămas nemișcate de atunci, ca să nu turbure cu nimic sfânta amintire a urmelor lui Dumnezeu.

Așezări noui caută acum să populeze malurile lacului și să înlocuiască cetățile distruse prin blestem.

Lordul Melchett și-a zidit un palat pe locul vechei Magdale, în mijlocul unei colonii de evrei, protejații săi. Călugării italieni au un cămin frumos lipit de ruinile extrem de interesante ale sinagogei din Capernaum; pe dealul Fericirilor savanții germani au descoperit pardoseala de mozaic, unde, lângă piatra pe care a stat Domnul. S-ta Elena a pardosit biserica făcută de Ea cu mozaicuri inspirate din fauna și flora locală. Cormorani, rațe sălbatice, broaște și alcioni se împletesc minunat cu nuferi și margherite. Pretutindeni predomină simbolul minunii, aceea a peștilor și celor cinci pâini.

Păcat că o urită magazie de bolovani și lemn, pusă ca adăpost peste mozaic, desfigurează cu linia ei greoae și străină divinul peisagiu.

Cel mai frumos loc însă de pe malul lacului este Tabgha, casa de odihnă a Lazariștilor germani. Așezată între culmea predicii de pe munte și cele șapte isvoare, casa, sau mai bine zis casele, se îngrămădesc pitorești în jurul capelei modeste.

Modestia tuturor dispare ascunsă de luxuriantа bogăție a vegetației. Chiparoși și palmieri, lămâi și portocali, păduri de sicomori și de măslini se revarsă până la malul lacului printre terase de flori și de glicine.

Camerele lui curate, servite de călugărițe, găzduesc mereu iarna și la week-end, tot ce are Ierusalimul mai select. Așezarea de aici poate servi drept minunat exemplu pentru viitoarele noastre așezări din țara sfântă.

Micuța și frumoasa biserică de la Iordan, căminul ce se zidește acum la Ierusalim, sunt modestele dar primele așezări ale noastre în țara în care voevozii și boerii vechi îngrămădeau comori, ce și acum se păstrează în tezaurul Sfântului Mormânt.

Colțul nostru de țară de aici va fi locul din care cu mai multă ușurință să se poată lucra pentru a putea ajunge țările, cari fiind aici de veacuri au așezări mărețe.